

Arrest

nr. 347 202 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 juli 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2025 met refertenummer 132351.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker legde op 15 september 2015 een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw A. H., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 6 oktober 2015 wordt de dochter van verzoeker en mevrouw A. H. geboren.

Op 25 januari 2016 wordt de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw A. H. geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verzoeker diende op 19 juli 2016 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse wettelijke partner. Hij werd op 31 januari 2017 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 28 september 2018 wordt de zoon van verzoeker en mevrouw A. H. geboren in Nederland.

Verzoeker werd op 11 maart 2022 veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens het voorhanden hebben van en het opslaan van vuurwapens zonder vergunning of inschrijving en het voorhanden hebben en opslaan van munitie zonder vergunning of inschrijving.

Verzoeker werd op 7 september 2022 veroordeeld door de politierechtbank wegens het besturen van een voertuig zonder geldig rijbewijs.

Verzoeker werd op 14 augustus 2024 opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens inbreuken op de drugwetgeving, met name de verhandeling van verdovende middelen, en wegens het voorhanden hebben van en het opslaan van vuurwapens zonder vergunning of inschrijving en het voorhanden hebben en opslaan van munitie zonder vergunning of inschrijving. Deze feiten deden zich voor tussen 31 januari 2024 en 29 mei 2024.

Op 6 februari 2025 werd verzoeker voor de derde keer veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens inbreuken op de drugwetgeving, met name de verhandeling van verdovende middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Verzoeker werd in staat van bijzondere herhaling gesteld.

Op 1 juli 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 september 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

*naam : P.
voornaam : M. K.
geboortedatum : (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit : Suriname*

ALIAS: M. P. °(...) met Surinaamse nationaliteit

Krachtens artikel 44bis,§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Volgens de gegevens in uw administratief dossier kwam u op 19/09/2012 aan in Nederland in het kader van een familiebezoek met een visum C geldig voor 35 dagen afgeleverd op de Nederlandse ambassade in Paramaribo op 30/08/2012. Uw Schengenvisum was aldus geldig tot 22/10/2012.

Volgens de stad Antwerpen bood u zich een eerste keer aan op 18/09/2013 en had u verklaard sinds 16/08 of 16/07/2013 in België te verblijven. Pas op 24/04/2014 maakte de stad Antwerpen uw aanvraag tot inschrijving als student over aan de Administratie. Deze aanvraag werd bij beslissing van 28/04/2014 verworpen in toepassing van artikel 9bis en artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet met afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, dewelke u door de stad Antwerpen betekend werden op 14/05/2014.

Op 02/07/2014 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken een adrescontrole aan de politie van Antwerpen om na te gaan of u gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De adrescontrole van 15/07/2014 was negatief.

Op 11/02/2015 legde u een verklaring van wettelijke samenwoning af met de Nederlandse onderdane H. A., °Paramaribo op (...) bij de ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen. Na negatief advies van het Parket dd. 17/06/2015 weigerde de ambtenaar van burgerlijke stand op 24/06/2015 om uw wettelijke samenwoning te vermelden in het bevolkingsregister. Deze beslissing werd u per aangetekend schrijven ter kennis gebracht op 30/06/2015.

De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg vervolgens op 01/07/2015 een nieuwe adrescontrole aan dewelke ook op 06/07/2015 negatief was. Volgens informatie van de Cel Schijn- en Afgedwongen Huwelijken van Antwerpen was u samen met Mevrouw H. A. verhuisd naar haar nicht, F. C., °Paramaribo op (...) (gekend onder OV (...)).

U legde op 15/09/2015 opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af op de stad Antwerpen met uw partner H. A.

Op 06/10/2015 werd uw dochter P. K. J. K. met Nederlandse nationaliteit geboren in Wilrijk.

Op 19/01/2016 diende u een aanvraag tot gezinshereniging als familielid van een EU-burger in op basis van uw dochter P. K. J. K., °06/10/2015.

Op 25/01/2016 registreerde de ambtenaar van burgerlijke stand uw verklaring van wettelijke samenwoning met H. A. in het bevolkingsregister na het advies van het Parket van 22/01/2016 dat er onvoldoende elementen aanwezig waren die wezen op een mogelijk misbruik van het instituut van de wettelijke samenwoning, maar dat uw dossier wel zou worden opgevolgd.

De Administratie weigerde op 15/07/2016 uw aanvraag 19ter in functie van uw minderjarige dochter met afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Deze beslissingen werden u op 19/07/2016 door de stad Antwerpen betekend. Daarop diende u diezelfde dag een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op basis van uw geregistreerde partner H. A. Ingevolge deze aanvraag werd u op 31/01/2017 ambtshalve in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 19/01/2022.

Op 24/07/2018 beëindigden u en mevrouw H. jullie wettelijke samenwoning met onderlinge overeenstemming te Edegem. U werd op 24/09/2018 van ambtswege geschrapt uit de registers van Edegem. Mevrouw H. A. werd samen met uw dochter P. K. en uw stiefdochter H. Y. (cf. infra) op datum van 28/09/2018 afgeschreven naar Suriname.

Op 10/01/2020 bood u zich aan op de gemeente Lint voor uw herinschrijving na ambtelijke schrapping. Omdat u het bewijs had geleverd niet langer te zijn weggeweest dan de bij wet toegestane termijn van 1 jaar werd uw herinschrijving toegestaan bij beslissing van 12/02/2020 met afgifte van een nieuwe F-kaart met geldigheidsduur tot 19/01/2022. Aangezien u geen 3 jaar had samengewoond met de referentiepersoon, diende u binnen de maand na kennisgeving van deze beslissing in toepassing van artikel 42quater, § 5 van de wet van 15/12/1980 recente bewijzen voor te leggen om na te gaan of u nog aan de verblijfsvoorwaarden voldeed. Deze beslissing werd u op 17/02/2020 ter kennis gebracht via de gemeente, maar u hebt hier nooit gevolg aan gegeven.

Volgens het Rijksregister stond u op 23/06/2020 ingeschreven op de (...) in Duffel en vanaf 06/05/2021 op de (...) te 2060 Antwerpen.

Op 04/10/2021 ontving de PZ Braine-l'Alleud een oproep voor de aanwezigheid van krakers in een hangar. Daarbij werd u gecontroleerd met 3 andere personen. U was niet in het bezit van identiteitsdocumenten en bij uw fouille werd een geladen vuurwapen en munitie aangetroffen. Vermits uw verblijfsdossier nog in onderzoek was, mocht u beschikken zonder meer.

De stad Antwerpen leverde u op 07/10/2021 een nieuwe F-kaart af geldig tot 29/09/2026.

De Correctionele rechtbank van Nijvel veroordeelde u op 11/03/2022 bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 800 euro voor het voorhanden hebben van/ het opslaan van vuurwapens, met name een revolver Smith & Wesson 357 Magnum zonder vergunning/inschrijving en het voorhanden hebben/opslaan zonder vergunning/inschrijving van 7 patronen munitie (feiten gepleegd op 04/10/2021).

Op 05/08/2022 werd u ambtelijk geschrapt uit de registers van Antwerpen.

De politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 07/09/2022 bij verstek tot een geldboete van 1.600 euro (of een vervangend rijverbod van 60 dagen) en een maand rijverbod wegens het besturen van een voertuig zonder geldig rijbewijs.

Op 30/09/2022 meldde u zich aan voor uw herinschrijving op de gemeente Geel. Aangezien u niet bleek te voldoen aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf (geen samenwoning meer met de referentiepersoon) zond de Administratie op 05/05/2023 instructies voor uw herinschrijving met afgifte van een nieuwe F-kaart geldig tot 29/09/2026.

Op 22/08/2023 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Turnhout om uw gevangenisstraf van 11/03/2022 uit te zitten. U tekende onmiddellijk verzet aan tegen dit vonnis. U kon vanaf 04/09/2023 genieten van een strafonderbreking in afwachting van een enkelband. Uw elektronisch thuistoezicht ving aan op 15/09/2023 tot u op 02/10/2023 in voorlopige vrijheid werd gesteld. Uw verzet werd op 29/09/2023 onontvankelijk verklaard zodat het vonnis van 11/03/2022 definitief werd op 13/10/2023.

Op 28/05/2024 werd u opnieuw aangehouden en op 29/05/2024 opgesloten in de gevangenis van Turnhout op verdenking van verkoop van verdovende middelen en inbreuken op de wapenwetgeving.

De Correctionele rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 14/08/2024 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 8.000 euro met 3 jaar uitstel voor 7.200 euro uit hoofde van verdovende middelen, met name cannabis en cocaïne te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd; vergunningsplichtige vuurwapens voorhanden te hebben gehad zonder vergunning/inschrijving, met name een halfautomatisch pistool inclusief lader van het merk Smith & Wesson; en munitie voor vergunningsplichtige wapens voorhanden te hebben gehad, zonder vergunning/inschrijving, met name 80 patronen Fiocchi – 45 ACP. Deze feiten pleegde u tussen 31 januari 2024 en 29 mei 2024.

Omdat deze gevangenisstraf minder dan 3 jaar bedroeg, werd u op 14/08/2024 in onmiddellijke vrijheid gesteld in toepassing van artikel 33 van de Wet van 31/07/2023 om justitie menselijker, sneller en straffer te maken IV.

Op 09/09/2024 bood u zich aan in de gevangenis van Antwerpen om uw definitief geworden straf van 11/03/2022 uit te zitten. U kreeg diezelfde avond nog een strafonderbreking en op 10/09/2024 werd u vrijgesteld ingevolge de intrekking van de tenuitvoerbrenging van uw straf.

Op 05/11/2024 bood u zich aan in de gevangenis van Turnhout om uw straf van 14/08/2024 uit te zitten. U kon opnieuw van een strafonderbreking genieten.

Op 23/11/2024 werd u echter opnieuw aangehouden op verdenking van handel in verdovende middelen en op 24/11/2024 werd u overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 06/02/2025 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8.000 euro uit hoofde van het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van verdovende middelen, nl. cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van bijzondere herhaling. Dit feit pleegde u op 23/11/2024.

Op 18/03/2025 kende de gevangenisdirectie u verlengd penitentiair verlof toe, hetwelk herroepen werd op 28/03/2025. U keerde echter niet terug naar de strafinrichting op 01/04/2025 en bent sindsdien voortvluchtig. Uw strafeinde is voorzien op 01/03/2027.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 19/12/2024 werd u in de gevangenis van Antwerpen gesproken door een terugkeerbegeleidster, die u informeerde omtrent het onderzoek met betrekking tot de herevaluatie van uw verblijfsrecht. Zij verschaftte u uitleg over de procedure beëindiging van verblijf, alsook de (beroeps)termijnen en de gevolgen ingeval van een effectieve intrekking van uw verblijfsrecht. Zij overhandigde u de vragenlijst hoorrecht tegen ontvangstbewijs en u verzocht reeds om een bijkomende termijn van 15 dagen om deze vragenlijst met behulp van derden in te vullen.

U gaf op het einde van het gesprek te kennen alles goed begrepen te hebben. Uit het gesprek en het overlopen van de vragenlijst kwam reeds naar voor dat u niet lijdt aan een ziekte dewelke u belemmert om te reizen of terug te keren naar Suriname; u bent in het bezit van een nieuw, geldig paspoort, afgeleverd door de Surinaamse ambassade in Brussel; u verklaart geen duurzame relatie, noch minderjarige kinderen en/of familieleden in België te hebben; u verklaart een opleiding te hebben gevolgd in België, alsook arbeid te hebben verricht; u verklaart eerder in Nederland te hebben verbleven en daar een gevangenisstraf van 3 weken te hebben uitgezeten naar aanleiding van een onbetaalde boete; u verklaart niet te willen terugkeren naar Suriname gezien u reeds 10 jaar in België verblijft en omwille van de aanwezigheid van uw kinderen met Nederlandse nationaliteit in Nederland. U verklaarde dat de relatie met mevrouw H. werd beëindigd en u erkende dat zij samen met de kinderen naar Nederland verhuisde. U stelde geen bezoek van hen te ontvangen gezien zij in Zwolle wonen en dit te ver is, doch u zou frequent telefonisch contact onderhouden, zowel met uw ex-partner als met de kinderen.

Omdat u uw vragenlijst en eventuele bewijsstukken na meer dan 1 maand nog niet had terugbezorgd, werd op 11/02/2025 een nieuwe vragenlijst hoorrecht overgemaakt aan de griffie van de gevangenis van Antwerpen teneinde u alsnog de mogelijkheid te bieden elementen aan te voeren alvorens het nemen van onderhavige beslissing. U kreeg deze vragenlijst overhandigd op 13/02/2025 maar u weigerde deze te tekenen. Bijgevolg worden uw familiale en economische situatie, uw gezondheidstoestand en uw

socio-culturele integratie geëvalueerd op basis van uw verklaring van 19/12/2024, aangevuld met de gegevens in uw administratief dossier.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Uw administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing die toelaat om te besluiten dat u een familiaal leven in België heeft zoals begrepen in artikel 8 van het EVRM. Momenteel bent u 30 jaar en ongehuwd. U bevestigde op 19/12/2024 aan de migratiebegeleidster dat u geen duurzame relatie, noch minderjarige kinderen en/of familieleden in België heeft. U ontvangt ook geen familiaal bezoek in de gevangenis. Uit de informatie in uw administratief dossier leiden we af dat u lange tijd een knipperlichtrelatie onderhield met de Nederlandse onderdane H. A., °Paramaribo op (...) (zij is gekend onder OV (...)). U had elkaar leren kennen in Suriname toen u ongeveer 15 en zij 16 jaar oud was. Haar ouders vonden haar te jong om een relatie te hebben. Op haar 17de ging ze naar een andere school en raakte ze zwanger van een andere jongen. Haar ouders stuurden haar in 2011 naar een tante in Nederland om haar studies af te maken en te werken en haar kind bleef in Suriname bij haar grootmoeder. U vertrok in 2012 naar Nederland om haar te verrassen en sindsdien waren jullie weer een koppel. Op 29/08/2014 kwam mevrouw naar België om te studeren en u volgde 1 maand later. Mevrouw stopte haar studies al na 1 maand omdat ze moest werken om jullie woonst te betalen en haar oudste kind, H. Y. Y., °(...) te Paramaribo te kunnen laten overkomen. Uw stiefdochter kwam op 15/09/2015 aan in België. Op 06/10/2015 schonk mevrouw H. in Wilrijk het leven aan uw dochter P. K. J. K.. Op 25/01/2016 registreerde de ambtenaar van burgerlijke stand uw verklaring van wettelijke samenwoning, op basis waarvan u later uw verblijfsrecht bekwam. Niettegenstaande uw partner opnieuw zwanger was, beëindigden jullie uw wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming op 24/07/2018. Twee maanden later (op 25/09/2018) beviel zij in Groningen (Nederland) van uw zoon H. E. E. en op 28/09/2018 vertrok uw partner met haar kinderen naar Suriname (cf. supra).

Bijna 2 jaar later (nl. op 05/08/2020) keerde mevrouw H. A. terug naar België en schreef zij zich met haar 3 kinderen in op uw adres op de (...) te 2570 Duffel. Zij deed opnieuw een verklaring van inschrijving als studente op de gemeente Duffel, waarna ze op 26/02/2021 opnieuw in het bezit werd gesteld van een E-kaart geldig tot 17/02/2026. Op 06/01/2021 had u voor de ambtenaar van burgerlijke stand van Duffel uw zoon erkend en sindsdien draagt hij uw naam P. E. E.. De hereniging met uw gezin was slechts van korte duur want reeds op 04/05/2021 vertrok mevrouw H. met haar 3 kinderen naar Nederland. U bevestigde op 19/12/2024 voor de migratiebegeleidster dat uw relatie met mevrouw H. beëindigd is en dat zij met uw stiefdochter en uw 2 gemeenschappelijke kinderen in Nederland, meer bepaald in Zwolle woont. U verklaarde geen bezoek van hen in de gevangenis te ontvangen omdat de afstand te ver is, maar u zou wel nog regelmatig telefonisch contact met elkaar hebben.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Overwegende dat uw stiefdochter en uw kinderen thans respectievelijk 13, 9 en 6 jaar oud zijn en dat ontegensprekelijk vast staat dat uw ex-partner H. A. hoofdzakelijk voor hun dagelijkse opvoeding en verzorging instaat aangezien de kinderen steeds hun moeder volgden, of dit nu in België, Suriname dan wel Nederland is; Overwegende dat u niet aangeeft op welke wijze u uw vaderrol concreet invult (zoals de modaliteiten van uw ouderlijk toezicht, de omgangsregeling met de kinderen, het betalen van onderhoudsgeld); U verklaart enkel dat u regelmatig telefonische contacten met hen heeft; Bovendien heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar u zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om u te gaan opzoeken in uw land van herkomst.

Het feit dat u 2 minderjarige kinderen en een stiefdochter heeft, heeft u er niet van weerhouden om u in te laten met handel in verdovende middelen en u werd reeds twee keer veroordeeld voor het bezit van een vuurwapen en munitie (cf. infra); verder lezen we in uw strafdossier dat u zelf drugs gebruikt maar verklaarde u geen drugbegeleiding nodig te hebben; deze feiten getuigen allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, integendeel: u hebt uw voorbeeldrol als vader schromelijk miskend en uw aanwezigheid kan zelfs een potentieel gevaar vormen voor de fysieke en psychische veiligheid van uw minderjarige kinderen;

Overwegende dat uw ex-partner en uw kinderen de Nederlandse nationaliteit bezitten en in Nederland gevestigd zijn; dat de beëindiging van uw verblijf dan ook niet zo'n grote impact zal hebben op de relatie die u thans met uw kinderen onderhoudt vermits u de contacten met hen onverminderd kunt voortzetten via de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon en internet en zij u desgevallend met hun moeder in de vakantieperiodes kunnen bezoeken in Suriname. Ook belet deze beslissing u niet om uw kinderen vanuit uw land van herkomst verder in Nederland te gaan bezoeken mits u aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet. We concluderen dat het hoger belang van de kinderen dan ook geenszins geschaad wordt door het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

Volgens uw strafdossier had u tot vorig jaar nog een amoureuze relatie met de Nederlandse onderdane V. S. F., °(...) te Sint-Maarten (Nederlandse Antillen) (gekend onder OV (...)). Uit het Rijksregister blijkt dat u van 05/10/2023 tot 11/08/2024 op haar domicilie ingeschreven stond op de (...) te 2440 Geel. Op 28/05/2024 deed zij aangifte bij de politie van intra-familiaal geweld en verklaarde zij zich niet meer veilig thuis te voelen omdat u in het bezit was van een vuurwapen dat u steeds bij u zou dragen; zij verklaarde ook dat u regelmatig drugs zou dealen in de regio. In uw aanhoudingsbevel van 29/05/2024 lezen we dat u ook niet meer welkom was op haar adres. Zij komt evenmin voor op de bezoekerslijst van de gevangenis.

Overwegende dat u geen enkele informatie geeft over de mogelijke aanwezigheid van andere familieleden in België of een ander Europees land, dan wel in uw land van herkomst; dat we in het verslag van uw interview naar aanleiding van uw aanvraag wettelijke samenwoning dd. 05/03/2015 wel lezen dat uw vader D. R. toen in Nederland woonde met zijn vrouw R. en uw halfbroertje M. en u verder nog tantes en veel neefjes en nichtjes in Nederland had; dat uw moeder S. D. P. in Suriname woonde met uw stiefvader en u nog 3 halfbroers (R., S. en C.) en een halfzus (B.) heeft; Overwegende dat deze personen niet gekend zijn bij onze Administratie en we geen zicht hebben op hun actuele situatie.

Volgens het Rijksregister stond u van 10/10/2019 tot 23/06/2020 ingeschreven op het adres van uw nonkel D. L. C. °Paramaribo op (...) (gekend onder OV (...)), hij is de ex van mevrouw F. C. die zich als nicht van mevrouw H. A. garant stelde bij uw aanvraag tot machtiging als student in 2014). Uw oom is Belg sinds 06/01/2021 en staat momenteel met zijn nieuwe partner gedomicilieerd in de gemeente Bevekom; Overwegende dat geen van voornoemde familieleden voorkomt op de bezoekerslijst van de gevangenis en u hen evenmin vermeldt in uw hoorrecht, besluiten we dat u alleszins geen bijzondere afhankelijkheidsbanden met hen heeft die verder zouden gaan dan de normale affectieve en emotionele banden, zodat ook deze relaties niet kunnen genieten van de bescherming van artikel 8 EVRM. Ook deze relaties kunnen – indien gewenst – verder worden gezet via de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon en internet of via korte bezoeken in Suriname en/of Nederland.

Overwegende dat u op 04/03/2025 en op 14/03/2025 nog gevangenisbezoek kreeg van de Congolese onderdane B. N. G., °Antwerpen (Borgerhout) op (...); zij is gekend onder OV (...) en is houder van een verblijfskaart van onbepaalde duur (B-kaart); Volgens het Rijksregister staat de Nederlander J. A. J. °(...) te Rotterdam (gekend onder OV (...)) sinds 14/12/2023 bij haar ingeschreven op de (...) 2060 Antwerpen; laatstgenoemde is herhaaldelijk veroordeeld voor gewelds- en drugsmisdrijven en voert momenteel een gevangenisstraf van 27 maanden uit in de gevangenis van Hoogstraten waarbij mevrouw B. in zijn gevangenisdossier ingeschreven staat als zijn partner; hieruit concluderen we dat mevrouw B. tot uw kennissenkring en zodus uw private levenssfeer behoort. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van EVRM. Deze relaties kunnen ook verder gezet worden via de moderne communicatiemiddelen.

Uit voorgaande elementen besluiten we dat deze beslissing tot beëindiging van verblijf geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en privéleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U staat gekend als drugdealer en hield daarbij enkel het eigen gemakkelijk geldgewin voor ogen zonder stil te staan bij de negatieve gevolgen van de verspreiding van drugs in de samenleving. Daarenboven zorgt uw wapenbezit voor een verhoging van de onveiligheid in onze samenleving. Gelet op uw eigen druggebruik en u over beperkte inkomsten beschikt, is er een reëel risico op recidive. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen de bescherming van de maatschappij in het algemeen.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening worden gehouden met de duur van uw verblijf in het Rijk,

uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uw familiale situatie werd hierboven reeds uitvoerig besproken.

Momenteel bent u 30 jaar oud. U was ongeveer 18 jaar toen u Suriname medio september 2012 verliet om uw schoolliefje op te zoeken in Nederland (cf. supra). Het exacte tijdstip van uw aankomst in België kan moeilijk vastgesteld worden aangezien u na het verstrijken van uw toeristenvisum in Nederland op 22/10/2012 niet terugkeerde naar de heimat.

U verklaarde op 19/12/2024 aan de terugkeerbegeleidster reeds 10 jaar in België te verblijven. Uw aanwezigheid werd het eerst bij de Administratie vastgesteld toen de stad Antwerpen op 24/04/2014 instructies vroeg naar aanleiding van uw aanvraag tot inschrijving als student op basis van een voorlopig inschrijvingsattest voor het schooljaar 2013/2014 voor secundaire studies aan de (...). U zou zich reeds op 18/09/2023 hebben aangeboden op de vreemdelingendienst en toen verklaard hebben sinds 16/07 of 16/08/2013 in België te zijn. Volgens het interview dat op 05/03/2015 werd afgenomen door de Cel Schijn- en afgedwongen huwelijken in het kader van uw aanvraag wettelijke samenwoning met mevrouw H. A. zou u pas sinds september 2014 onafgebroken in België verblijven.

Na de geboorte van uw dochter op 06/10/2015 ging u vanaf 19/01/2016 regelmatig aan de slag als interim op de arbeidsmarkt om uw gezin te onderhouden (cf. infra). Uw verblijfsrecht werd erkend vanaf 19/07/2016 op basis van uw geregistreerde samenwoning met mevrouw H. A. dd. 25/01/2016. Niettemin besloten u en uw partner op 24/07/2018 om uit elkaar te gaan, terwijl uw vrouw hoogzwanger was. Mevrouw H. vertrok kort na haar bevalling in Nederland met haar baby en dochtertjes naar Suriname op 28/09/2018. In augustus 2020 trok mevrouw H. met de kinderen terug bij u in op uw adres in Duffel en had zij zich ingeschreven voor een opleiding als schoonheidsspecialiste aan het Stedelijk Centrum voor volwassenenonderwijs Encora in Berchem. Op 04/05/2021 keerde ze met de kinderen definitief terug naar Nederland.

U verklaarde op 19/12/2024 voor de terugkeerbegeleidster dat u in België een opleiding hebt genoten en hier ook hebt gewerkt. Uit de stukken van uw administratief dossier blijkt dat u in Suriname naar de lagere technische school ging en electricien wou worden. In België volgde u de richting elektriciteit in het 4de en 5de middelbaar aan de (...). Ter gelegenheid van uw aanvraag tot herinschrijving van 10/01/2020 op de gemeente Lint legde u onder andere een inschrijvingattest voor dd. 21/12/2018 voor het schooljaar 2018-2019 van Werkend Leren Antwerpen Zuid voor het DBSO (deeltijdse buitengewoon secundaire onderwijs) Residentieel elektrotechnisch installateur (eerste lesdag 07/01/2019), een contract van bepaalde duur van 13/08/2019 tot 17/11/2019 als magazijnier bij DECATHLON en interimcontracten bij TEMPOTeam, AGO Interim, ASAP.be en Adecco.

Volgens de tewerkstellingsdatabank Dolsis was u inderdaad voornamelijk via verschillende uitzendkantoren met dag – en weekcontracten tewerkgesteld vanaf 19/01/2016 tot 24/07/2016 en van 09/01/2017 tot 31/01/2017 bij AGILITAS GROUP NV; van 27/09/2016 tot 07/10/2026, op 20/10/2016, van 16/11/2016 tot 28/11/2016, van 13/03/2017 tot 05/05/2017 en van 25/06/2017 tot 23/11/2017 bij START PEOPLE; van 06/12/2016 tot 25/12/2016 bij SD WORX, op 22 en 23/12/2017 bij ACCENT JOBS; van 06/02/2018 tot 17/02/2018 onder gewoon contract bij DELI MEIR BV; van 05/03/2018 tot 23/03/2018 en van 22/05/2018 tot 15/06/2018 bij ADECCO; 5 dagen tussen 08/05/2018 en 23/05/2018 en van 24/10/2018 tot 25/01/2019 bij ASAP.BE; van 18/02/2019 tot 22/02/2019 bij TEMPO-TEAM; van 13/08/2019 tot 11/09/2019 onder gewoon contract bij DECATHLON; van 25/07/2023 tot 04/08/2023, op 16/08/2023, 12 en 14/09/2023 en 09 en 10/10/2023 bij FORUM JOBS; van 27/06/2018 tot 23/07/2018 en van 06/08/2018 tot 17/08/2018 en van 24/04/2019 tot 12/08/2019 en van 05/12/2019 tot 28/02/2020 en van 14/05/2020 tot 30/06/2020, van 06/07/2020 tot 15/07/2020, van 29/07/2020 tot 05/02/2021, van 17/10/2023 tot 31/10/2023 en van 04/09/2024 tot 16/09/2024 bij AIB NV; van 18/09/2024 tot 15/11/2024 bij JOBFIXERS; van 08/08/2016 tot 19/09/2016 en van 16/05/2025 tot heden bij RANDSTAD. In totaal kunt u terugblikken op een tewerkstellingsduur van ongeveer 3 jaar en 8 maanden. We kunnen dus niet spreken van een duurzame economische binding met ons land gezien uw contracten van bepaalde duur en interim-contracten in se ten allen tijde kunnen stopgezet worden. De laatste 4 jaar hebt u amper 4 maanden gewerkt en uit de bevraging van de POD Maatschappelijke Integratie op 19/03/2025 blijkt dat u nooit een leefloon of een equivalent leefloon hebt ontvangen van het OCMW.

U werd sinds 2022 al 3 keer correctioneel veroordeeld voor verboden wapenbezit (2 keer) en drughandel (2 keer) voor een straftotaal van 36 maanden of 3 jaar gevangenisstraf. Dankzij verschillende maatregelen ingevolge de overbevolking in de gevangenissen hebt u daarvan nog maar 6,5 maanden uitgezeten onder het gewoon regime en 2 weken met een enkelband. U voerde uw vierde detentie uit vanaf 05/11/2024. Sinds 01/04/2025 staat u echter geseind als voortvluchtige daar u niet terugkeerde uit uw verlengd penitentiair verlof dat door de gevangenisdirectie herroepen werd op 28/03/2025.

Tijdens uw interview met de migratiebegeleidster op 19/12/2024 verklaarde u dat u nog een paar weken in een Nederlandse gevangenis bent opgesloten geweest wegens een onbetaalde boete. Volgens informatie van de Nederlandse autoriteiten dd. 05/02/2025 hebt u daar een blanco strafregister.

Hoewel u iets langer dan 10 jaar in België verblijft, hebt u alsnog het grootste deel van uw leven in Suriname doorgebracht. U bent er opgegroeid voor u op 18-jarige leeftijd naar Europa afreisde, dus u bent er vertrouwd met de gewoonten en cultuur. Uit uw dossier blijkt dat uw sociaal netwerk zich in het Surinaams-Nederlands milieu afspeelt en u heeft kennelijk nog familie in Suriname en Nederland (cf. supra). Tevens blijkt dat u minstens 4 keer naar het buitenland afreisde, met name uit de e-tickets voor uw terugvluchten van Cayenne (Frans-Guyana) naar Parijs-Orly met Air Caraïbes dd. 10 - 11/04/2022 en 3 - 4/09/2022 en aankomst- en vertrekstempels van 03/11/2023 (vertrek Orly) tot 25/12/2023 (vertrek Cayenne) en van 02/04/2024 (vertrek Orly - Cayenne) tot 27/04/2024 (aankomst Orly via Cayenne) in uw Surinaams paspoort met nummer R1717608 afgeleverd door de Surinaamse ambassade in Paramaribo op 12/10/2023 en geldig tot 12/10/2028. We merken op dat Frans-Guyana niet alleen een buurland van Suriname is maar dat de vliegroute Cayenne – Orly ook bekend staat als smokkelroute voor cocaïne naar Europa.

U verklaarde op 19/12/2024 niet aan een ziekte te lijden die u belemmert om te reizen of terug te keren naar Suriname. U wil niet terugkeren naar Suriname omdat u reeds 10 jaar in België verblijft en omwille van de aanwezigheid van uw kinderen met Nederlandse nationaliteit in Nederland. Zoals reeds werd aangehaald, verhindert deze beslissing u niet om de contacten met uw kinderen in Nederland verder te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Indien u later een inreisverbod wordt opgelegd, zal dit beperkt worden tot het Belgisch grondgebied zodat u alle nodige stappen kunt zetten om u bij uw familie in Nederland te voegen. Dat de fysieke contacten met uw kinderen iets moeilijker zullen verlopen, is enkel te wijten aan uw persoonlijk gedrag dat een bedreiging voor de openbare orde vormt. De belangen van de Belgische overheid wegen namelijk zwaarder dan uw persoonlijke belangen.

Uit niets blijkt dat de banden die u met België hebt opgebouwd van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden hebt miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlang verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cf. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien uw re-integratie in Suriname wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). Uw moeder en halfbroers en zus wonen nog in Suriname, zodat zij u kunnen opvangen bij uw terugkeer en u kunnen helpen met uw re-integratie ginder. Verder beschikken uw familie en vrienden in België en Nederland ongetwijfeld nog over familieleden en kennissen in Suriname of hebben zij contacten met de Surinaamse gemeenschap, die zij zouden kunnen aanspreken om u te helpen bij uw re-integratie aldaar. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Suriname opnieuw op te bouwen en uw banden met dat land terug aan te sterken. Anderzijds kunt u ook alle nodige stappen ondernemen om u bij uw familie in Nederland te voegen, aangezien een inreisverbod enkel zal opgelegd worden voor het Belgisch grondgebied. Dat u België dient te verlaten eens u aan justitie voldaan heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw persoonlijk gedrag.

Volgens de politionele databank ANG kwam u vanaf 2018 in aanraking met de Belgische politiediensten. In 2018 was er voor het eerst sprake van drugsbezit en in 2020 werd u door de politie verhoord in een zaak van wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen en opzettelijke vernielingen (feit 01/07/2020). Deze feiten kaderden in een financieel dispuut en gezien het uw woord tegen dat van de tegenpartij was werd dit PV zonder gevolg geklasseerd. Deze zaak kreeg wel nog een staartje voor de politierechtbank van Antwerpen die u op 07/09/2022 bij verstek veroordeelde omdat u toegegeven had een bromfiets te besturen zonder geldig rijbewijs, hetgeen u een geldboete opleverde van 1.600 euro en een maand rijverbod voor alle categorieën.

Kennelijk raakte u sinds het vertrek van uw gezin aan lager wal en begon u zich te begeven in criminele milieus. De voorbije 4 jaar liep u nog 3 correctionele veroordelingen voor verboden wapenbezit en drughandel op voor een straftotaal van 3 jaar.

Op 04/10/2021 werd u met nog 3 andere personen zonder identiteitsdocumenten aangetroffen in een kraakpand in Braine-l'Alleud. Er werd lastens u een PV opgesteld voor illegaal verblijf, verdachte handelingen, vereniging van misdadigers en verboden wapen- en munitiebezit. Tijdens uw politieverhoor gaf u toe dat u een geladen revolver, verstopt in een servet, in een zak droeg die u zou gevonden hebben in een

gebouw. De Correctionele rechtbank van Nijvel veroordeelde u op 11/03/2022 bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 800 euro. Op 22/08/2023 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Turnhout om deze straf uit te voeren doch u diende verzet aan tegen dit vonnis. U kreeg op 04/09/2023 een strafonderbreking in afwachting van de plaatsing van een enkelband op 15/09/2023. Uw verzet werd onontvankelijk verklaard op 29/09/2023 en u kreeg een voorwaardelijke invrijheidstelling op 02/10/2023.

Op 28/05/2024 werd u opnieuw gearresteerd nadat uw toenmalige vriendin S. V. zich had aangeboden bij de politie ingevolge feiten van intrafamiliaal geweld. Ze was bang van u en voelde zich niet meer veilig thuis omdat u in het bezit was van een vuurwapen dat u steeds bij u zou dragen. Zij verklaarde ook dat u regelmatig drugs zou dealen in de regio. In het vonnis van 14/08/2024 werd een incriminatieperiode weerhouden tussen 31 januari 2024 en 29 mei 2024. "Tijdens de huiszoeking werd onder de matras aan de zijde waar beklaagde (u) slaapt, een handvuurwapen gevonden. Op het wapen zat een lader met vier patronen. In de bergruimte naast de keuken werden nog 2 munitiedozen met in totaal 76 patronen gevonden. Wanneer beklaagde (u) met zijn elektrische step thuis aankwam, werd hij (u) gearresteerd. Hij (u) was in het bezit van 260 euro, 5 zakjes cocaïne, een zakje hasj en 2 zakjes cannabis. Hij (u) verklaarde drugs te gebruiken maar niet verslaafd te zijn. Hij (u) deed beroep op zijn zwijgrecht wat betreft het gevonden vuurwapen. In de gsm van beklaagde (u) werden berichten gevonden die wijzen op handel in drugs. Op de zitting gaf beklaagde (u) al de hem ten laste gelegde feiten toe. Hij (u) verkocht drugs om een centje bij te verdienen, het wapen heeft hij (u) in zijn (uw) bezit voor zijn (uw) veiligheid."

Gelet op de ernst en het herhaald karakter van de feiten ging de rechtbank niet in op de vraag van uw advocaat om u een straf met uitstel gekoppeld aan probatievoorwaarden op te leggen. Daarenboven stelde uw verdediging een drugsbegeleiding voor, maar verklaarde u geen probleem met drugs meer te ondervinden. Om dezelfde reden achtte de rechtbank een werkstraf evenmin een correcte bestraffing. Om u duidelijk te maken dat de bewezen verklaarde feiten niet kunnen worden getolereerd in de samenleving en om u ertoe aan te zetten zich hiervan in de toekomst te onthouden, werd u een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 8.000 euro opgelegd, waarvan 7.200 euro met 3 jaar uitstel. Tevens werden uw Iphone, de aangetroffen drugs, uw wapen en munitie en een vermogensvoordeel van 260 euro verbeurd verklaard.

Omdat uw gevangenisstraf minder dan 3 jaar bedroeg, kwam u onmiddellijk na de uitspraak op vrije voeten.

Op 09/09/2024 diende u zich aan te bieden op de gevangenis van Antwerpen om uw definitief geworden vonnis van de Correctionele rechtbank van Nijvel uit te voeren. U mocht dezelfde avond naar huis terugkeren in strafonderbreking en daags nadien werd de tenuitvoerlegging van deze straf zelfs ingetrokken.

Op 05/11/2024 bood u zich aan in de gevangenis van Turnhout om uw vonnis van 14/08/2024 ten uitvoer te brengen. U kon terug van een strafonderbreking genieten tot u op 23 november 2024 alweer op heterdaad betrapt werd op het dealen van cocaïne, waardoor u opnieuw achter de tralies belandde. We lezen in het definitief geworden vonnis van 06/02/2025: "Na het opmerken van een schijnbare drugstransactie, gaat de politie over tot controle van de vermoedelijke koper. Deze is in bezit van 5 gebruikshoeveelheden crack en bevestigt voor 100 euro crack te hebben aangekocht bij beklaagde (u).

Hij heeft de voorbije week reeds een 3-tal keren via een zekere "B." crack besteld. Bij fouille is beklaagde (u) in het bezit van 10 gebruikshoeveelheden crack (identiek als aangetroffen bij de vermoedelijke koper), 0,62 gram cannabis, 0,48 gram heroïne, evenals 240 euro cash gelden en een Iphone. Bij een eerste uitlezing van de GSM treft men enkele druggerelateerde beelden aan. Beklaagde (u) beroept zich op zijn zwijgrecht en ontkende drugs te verkopen. De feiten werden op de zitting door beklaagde bij monde van zijn raadsman niet betwist." Uw advocaat verzocht in hoofddoel om een probatie-uitstel en ondergeschikt om een autonome werkstraf, maar de rechtbank ging hier niet op in, mede gelet op het feit dat u zich in staat van bijzondere herhaling bevindt. U kreeg een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden opgelegd en een geldboete van 8.000 euro. De drugs, de gelden, de elektrische step, de Iphone en de simkaart werden verbeurd verklaard.

De gevangenisdirectie kende u niettemin op 18/03/2025 verlengd penitentiair verlof toe, hetgeen zij herriep op 28/03/2025. U besloot echter niet terug te keren naar de strafinrichting waardoor u sedert 01/04/2025 geseind staat als ontvlucht. Uw strafeinde was voorzien op 01/03/2027.

De door u gepleegde feiten zijn ernstig. U verkocht drugs en hield daarbij enkel het eigen gemakkelijk geldgewin voor ogen en u stond niet stil bij de negatieve gevolgen van verspreiding van drugs in de samenleving. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. De feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Daarenboven zorgen het bezit en de dracht van wapens voor een verhoging van de onveiligheid in onze samenleving. Door het bezit neemt de kans toe dat deze wapens te pas en te onpas gebruikt worden voor de beslechting van conflicten. Wapens kunnen grote schade aan andere personen veroorzaken, eventueel zelfs met dodelijke afloop.

Niettegenstaande uw eerdere veroordelingen wegens verboden wapendracht en drughandel, trok u hieruit geen enkele lessen en zette u uw crimineel gedrag verder. Gezien het lucratief karakter van de drughandel, uw kennelijke ingesteldheid en uw eigen druggebruik alsook het gegeven dat u zich thans onttrokken hebt aan uw strafuitvoering bestaat er ernstig gevaar voor recidive, zodat de beëindiging van uw verblijf een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en de volksgezondheid en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Gelet op al deze elementen, wordt krachtens artikel 44bis, §1 een einde gemaakt aan uw verblijf om redenen van openbare orde of veiligheid."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 44 en 74/28 van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.- Verzoeker heeft zich in de loop van september 2025 spontaan aangeboden in de gevangenis van Antwerpen, nadat hij vernomen had dat hij geseind stond.

2.- In de bestreden beslissing wordt verwezen naar drie correctionele veroordelingen, waarbij benadrukt kan worden dat de eerste twee veroordelingen slechts geleid hebben tot respectievelijk een gevangenisstraf van 6 maanden én één jaar. Daardoor kon verzoeker kon genieten van een strafonderbreking in afwachting van een enkelband en nadien zelfs van een voorlopige invrijheidsstelling. Ook op latere tijdstippen kreeg verzoeker strafonderbreking, werd hij vrijgesteld ten gevolge van de intrekking van de tenuitvoerlegging van de straf en kreeg hij ook verlengd penitentiair verlof. Wat bevestigt dat verzoeker absoluut niet als vluchtgevaarlijk of een mogelijke recidivist werd beschouwd.

3.- De loutere verwijzing naar die gepleegde feiten en de daaraan gekoppelde veroordelingen volstaat niet.

“De verwijzing naar een strafrechtelijk veroordeling is op zich zelf onvoldoende. Hoe langer het laakbare gedrag zich heeft voorgedaan, hoe minder het zal kunnen worden ingeroepen: het moet integendeel actueel zijn. Het moet eveneens om een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging gaan. De reden moet ook het individu persoonlijk toerekenbaar zijn ...

“Hiertoe is in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Het enkele feit dat een persoon reeds meermaals is veroordeeld, is op zichzelf niet voldoende (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290) (Handboek vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2017-2018, Orde van Vlaamse balies, 2017, 463-464)”

4.- De DVZ verwijst naar geen enkel verslag van de gevangenisdirectie (en/of PSD) en evenmin naar een psychiatrisch verslag dat zou bevestigen dat verzoeker anti-sociale gedragsstoornissen zou vertonen en/of psychopathische trekken zou hebben.

5.- Verzoeker heeft tot nader orde geen tuchtstraffen in de gevangenis opgelopen. Meer nog hij heeft altijd gewerkt in de periodes waarin hij kon werken: zie periode 2016 tot 2025 en onder meer stuk 3.

6.- Verzoeker heeft al geruime tijd een vriendin: Y. K. (°(...)) die de Nederlandse nationaliteit heeft en in Turnhout woont. Zij beschikt over een EU-kaart (stuk 2). Als verzoeker wordt vrijgelaten, wil hij met zijn vriendin gaan samenwonen en de verdere zinvolle en nuttige stappen bespreken en uitwerken. Verzoeker heeft geen of nauwelijks banden met Suriname en woont al 13 jaar in Nederland/België. Hij spreekt perfect Nederlands en heeft zich volledig geïntegreerd.

7 Het zou bijzonder cynisch zijn om verzoeker eerst zijn straf volledig te laten uitzitten en dan te beweren dat hij een recidivist is en een gevaar voor de openbare orde, terwijl die actuele beoordeling op geen enkel objectief document gestoeld is. Tenzij het standpunt van verzoeker kan worden bijgetreden dat verzoeker geen gevaar meer is voor de openbare orde.

8.- Verzoeker benadrukt dan ook artikel 44 Vreemdelingenwet, in combinatie met artikel 74/28 van diezelfde Vreemdelingenwet op geen enkele manier verantwoordt dat verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijf heeft gekregen, zonder dat hij afdoende is gehoord en documenten kon aanleveren.

9.- Verzoeker stelt vast dat artikel 44 Vreemdelingenwet, in combinatie met artikel 74/28 van diezelfde Vreemdelingenwet, geschonden worden.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 3bis en 62 van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.- Verzoeker herneemt de overwegingen in het eerste middel en benadrukt dat de redenen die in de bestreden beslissing zijn vermeld niet relevant en aanvaardbaar zijn. Verzoeker benadrukt verder dat

- de DVZ zich louter beperkt tot de opsomming van de veroordelingen en de feiten die daar aan de grondslag van lagen

- de DVZ naar geen enkel actueel document verwijst dat zou bevestigen dat verzoeker een actueel gevaar is voor de openbare orde. Er worden geen actuele bewijzen door de DVZ voorgelegd die zouden bevestigen dat er een actueel gevaar zou zijn voor recidivisme

- de DVZ naar geen enkel intern document van de gevangenis van Antwerpen/Merksplas verwijst. Noch naar een verslag van de gevangenisdirectie, noch naar een verslag van de PSD, noch naar een psychiatrisch verslag. Dat is het minstens wat de DVZ had kunnen bijbrengen.

2- Verzoeker verwijst naar een arrest van uw Raad van 6 juni 2018 (nr. 204.918) waarin uitdrukkelijk werd bepaald dat moet kunnen worden nagekeken of de administratie zich op relevante en aanvaardbare redenen

heeft gesteund. Voor zover dat niet kan worden nagekeken omdat specifieke informatie ontbreekt, wordt de uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden.”

3.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.- Verzoeker put(te) uit artikel 7 van de vermelde Richtlijn rechtstreeks een recht op een verblijf van meer dan drie maanden als feitelijke en duurzame partner van een EU-onderdaan. In artikel 27.1 van dezelfde Richtlijn wordt een beperking van dat recht voorzien, maar in artikel 27.2. wordt uitdrukkelijk bepaald:

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen ...”

2.- Verzoeker verwijst hiervoor ook naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, 12:

“Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaat voor recidive ... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten en de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat.”

3.- Het vermelde artikel van de richtlijn is geschonden.”

3.4 Gelet op de onderlinge verknochtheid van de middelen, worden ze samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3, 3bis en 44 van de Vreemdelingenwet, zonder te concretiseren op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepaling verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het verblijf van verzoeker moet worden beëindigd om redenen van openbare orde. Verweerder wijst erop dat verzoeker reeds meermaals werd veroordeeld wegens verboden wapendracht en wegens de verhandeling van verdovende middelen in het kader van een criminele vereniging. Gezien het lucratieve karakter van de drugshandel, de kennelijke ingesteldheid van verzoeker en diens eigen druggebruik en gelet op het feit dat hij zich heeft onttrokken aan de strafuitvoering en op het moment van het nemen van de bestreden beslissing

voortvluchtig was, bestaat er volgens verweerder een ernstig gevaar voor recidive zodat de beëindiging van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

[...]

§4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;

– artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;

– artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven; – artikel 44bis, §§ 1 en 3, en

artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;

– artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’, waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: *“Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”*.

Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat uit zijn rechtspraak blijkt dat *“[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”*. Maar *“[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”*

Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever *“hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”* (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak) (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen ‘redenen van openbare orde’, ‘ernstige redenen van openbare orde’ en ‘dwingende redenen van openbare orde’ en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw geeft de wetgever aan dat de begrippen afkomstig zijn uit ‘Europese akten’ en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat louter in het algemeen *“redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”* vereist om het verblijf te kunnen beëindigen, zonder andere meer specifieke voorwaarden (zoals ‘ernstige’ redenen of ‘dwingende’ redenen).

Het past in deze ook te verwijzen naar een uittreksel uit de voorbereidende werken betreffende artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat wanneer het bestuur overweegt om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, het de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet brengen en hem de mogelijkheid moet bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden: *“(...) in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”; dat deze regel “[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”; dat “dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren”; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels “[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]” mogen maken; en dat “[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen,*

geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast" (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak) (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p.45-46).

Er bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van verweerder gericht aan verzoeker, die op dat moment was opgesloten in de gevangenis van Antwerpen, waarin het volgende wordt gesteld:

"De mogelijkheid bestaat dat uw recht op verblijf wordt beëindigd en dat men u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode onttrekt. Deze beslissing wordt genomen op grond van redenen van openbare orde. Het beëindigen van het verblijf en de duur van het inreisverbod hangt van uw persoonlijke situatie af. Het is dus in uw belang om op een correcte en complete wijze deze vragenlijst te beantwoorden. [...] U wordt verzocht waar nodig de gevraagde bewijzen aan te leveren".

Deze vragenlijst werd aan verzoeker overhandigd in de gevangenis van Antwerpen op 19 december 2024. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen gevolg hieraan heeft gegeven. Verweerder besloot hierop om verzoeker opnieuw de vragenlijst ter kennis te brengen, waarbij hij wederom werd verzocht om de gevraagde bewijzen aan te leveren binnen de 15 dagen vanaf de betekening van de brief. Uit het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst aan verzoeker werd overhandigd in de gevangenis van Antwerpen op 13 februari 2025 maar dat verzoeker deze weigerde te tekenen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op enig moment de vragenlijst ingevuld terug aan verweerder heeft bezorgd. Er kan dan ook niet worden betwist dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om relevante elementen aan te voeren die het nemen van de beëindigingsbeslissing hadden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Verzoeker heeft er echter voor gekozen om van deze mogelijkheid geen gebruik te maken. Hij kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij betoogt dat hij niet zou zijn gehoord en niet de kans heeft gekregen om nuttige documenten aan te leveren. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd *"Bijgevolg worden uw familiale en economische situatie, uw gezondheidstoestand en uw socio-culturele integratie geëvalueerd op basis van uw verklaring van 19/12/2024, aangevuld met de gegevens in uw administratief dossier"*. Het kan verweerder niet kwalijk worden genomen de verblijfssituatie van verzoeker te evalueren op grond van de laatst gekende informatie die zich in het administratief dossier bevindt, aangezien verzoeker heeft nagelaten de vragenlijst hoorrecht te beantwoorden.

Verzoeker voert aan dat hij al geruime tijd een nieuwe partner heeft, die over de Nederlandse nationaliteit en een verblijfsrecht in België beschikt. Hij stelt dat wanneer hij zal worden vrijgelaten uit de gevangenis, hij met haar wil gaan samenwonen en *"de verdere zinvolle en nuttige stappen bespreken en uitwerken"*. De Raad kan enkel herhalen dat verzoeker heeft nagelaten gevolg te geven aan de vragenlijst hoorrecht die hem tot tweemaal toe werd overhandigd in de gevangenis van Antwerpen. Het stond verzoeker vrij om in het kader van dit hoorrecht verweerder op de hoogte te stellen van zijn nieuwe relatie. Het kan verweerder niet worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden bij het beëindigen van verzoekers verblijfsrecht, nu verweerder hiervan geen kennis had. Bovendien wordt er geen enkel bewijsstuk bijgebracht waaruit blijkt dat de dame waarvan verzoeker de verblijfskaart bijbrengt, ook daadwerkelijk zijn nieuwe partner is en dat betrokkenen samen een duurzame relatie onderhouden.

Vervolgens betwist verzoeker dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt. Hij wijst erop dat hij *"slechts"* werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van respectievelijk zes maanden en één jaar, waarbij hij ook heeft genoten van strafonderbreking (in afwachting van een enkelband) en penitentiaal verlof. Volgens verzoeker bevestigt dit dat hij *"absoluut niet als vluchtgevaarlijk of een mogelijke recidivist"* kan worden beschouwd. Daarnaast stelt verzoeker dat de enkele verwijzing naar correctionele veroordelingen en de daaraan voorafgaande strafbare feiten niet volstaat om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Verzoeker hekelt nog dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar enig verslag van de gevangenisdirectie of van een psychiater waaruit kan worden afgeleid dat hij *"anti-sociale gedragsstoornissen [...] en/of psychopatische trekken zou hebben"*. Volgens verzoeker is de vaststelling dat hij nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde vormt dan ook op geen enkel objectief document gebaseerd. Tenslotte stelt verzoeker nog dat hij geen enkele tuchtstraf in de gevangenis heeft opgelopen.

De Raad benadrukt dat het aan verweerder toekomt om, wanneer een verblijfsrechtig vreemdeling feiten van openbare orde pleegt, aan de hand van die feiten na te gaan of hij door zijn gedrag geacht kan worden een actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde uit te maken. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gemotiveerd als volgt:

"De Correctionele rechtbank van Nijvel veroordeelde u op 11/03/2022 bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 800 euro voor het voorhanden hebben van/ het opslaan van vuurwapens, met name een revolver Smith & Wesson 357 Magnum zonder vergunning/inschrijving en het voorhanden hebben/opslaan zonder vergunning/inschrijving van 7 patronen munitie (feiten gepleegd op 04/10/2021). [...]"

De politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 07/09/2022 bij verstek tot een geldboete van 1.600 euro (of een vervangend rijverbod van 60 dagen) en een maand rijverbod wegens het besturen van een voertuig zonder geldig rijbewijs.

[...]

Op 22/08/2023 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Turnhout om uw gevangenisstraf van 11/03/2022 uit te zitten. U tekende onmiddellijk verzet aan tegen dit vonnis. U kon vanaf 04/09/2023 genieten van een strafonderbreking in afwachting van een enkelband. Uw elektronisch thuistoezicht ving aan op 15/09/2023 tot u op 02/10/2023 in voorlopige vrijheid werd gesteld. Uw verzet werd op 29/09/2023 onontvankelijk verklaard zodat het vonnis van 11/03/2022 definitief werd op 13/10/2023.

Op 28/05/2024 werd u opnieuw aangehouden en op 29/05/2024 opgesloten in de gevangenis van Turnhout op verdenking van verkoop van verdovende middelen en inbreuken op de wapenwetgeving.

De Correctionele rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 14/08/2024 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 8.000 euro met 3 jaar uitstel voor 7.200 euro uit hoofde van verdovende middelen, met name cannabis en cocaïne te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd; vergunningsplichtige vuurwapens voorhanden te hebben gehad zonder vergunning/inschrijving, met name een halfautomatisch pistool inclusief lader van het merk Smith & Wesson; en munitie voor vergunningsplichtige wapens voorhanden te hebben gehad, zonder vergunning/inschrijving, met name 80 patronen Focchi – 45 ACP. Deze feiten pleegde u tussen 31 januari 2024 en 29 mei 2024.

Omdat deze gevangenisstraf minder dan 3 jaar bedroeg, werd u op 14/08/2024 in onmiddellijke vrijheid gesteld in toepassing van artikel 33 van de Wet van 31/07/2023 om justitie menselijker, sneller en straffer te maken IV.

Op 09/09/2024 bood u zich aan in de gevangenis van Antwerpen om uw definitief geworden straf van 11/03/2022 uit te zitten. U kreeg diezelfde avond nog een strafonderbreking en op 10/09/2024 werd u vrijgesteld ingevolge de intrekking van de tenuitvoerbrenging van uw straf.

Op 05/11/2024 bood u zich aan in de gevangenis van Turnhout om uw straf van 14/08/2024 uit te zitten. U kon opnieuw van een strafonderbreking genieten.

Op 23/11/2024 werd u echter opnieuw aangehouden op verdenking van handel in verdovende middelen en op 24/11/2024 werd u overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 06/02/2025 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8.000 euro uit hoofde van het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van verdovende middelen, nl. cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van bijzondere herhaling. Dit feit pleegde u op 23/11/2024.

Op 18/03/2025 kende de gevangenisdirectie u verlengd penitentiair verlof toe, hetwelk herroepen werd op 28/03/2025. U keerde echter niet terug naar de strafinrichting op 01/04/2025 en bent sindsdien voortvluchtig. Uw strafeinde is voorzien op 01/03/2027.

[...]

Volgens de politionele databank ANG kwam u vanaf 2018 in aanraking met de Belgische politiediensten. In 2018 was er voor het eerst sprake van drugsbezit en in 2020 werd u door de politie verhoord in een zaak van wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen en opzettelijke vernielingen (feit 01/07/2020). Deze feiten kaderden in een financieel dispuut en gezien het uw woord tegen dat van de tegenpartij was werd dit PV zonder gevolg geklasseerd. Deze zaak kreeg wel nog een staartje voor de politierechtbank van Antwerpen die u op 07/09/2022 bij verstek veroordeelde omdat u toegegeven had een bromfiets te besturen zonder geldig rijbewijs, hetgeen u een geldboete opleverde van 1.600 euro en een maand rijverbod voor alle categorieën.

Kennelijk raakte u sinds het vertrek van uw gezin aan lager wal en begon u zich te begeven in criminele milieus. De voorbije 4 jaar liep u nog 3 correctionele veroordelingen voor verboden wapenbezit en drughandel op voor een straftotaal van 3 jaar.

Op 04/10/2021 werd u met nog 3 andere personen zonder identiteitsdocumenten aangetroffen in een kraakpand in Braine-l'Alleud. Er werd lastens u een PV opgesteld voor illegaal verblijf, verdachte handelingen, vereniging van misdadigers en verboden wapen- en munitiebezit. Tijdens uw politieverhoor gaf u toe dat u een geladen revolver, verstopt in een servet, in een zak droeg die u zou gevonden hebben in een gebouw. De Correctionele rechtbank van Nijvel veroordeelde u op 11/03/2022 bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 800 euro. Op 22/08/2023 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Turnhout om deze straf uit te voeren doch u diende verzet aan tegen dit vonnis. U kreeg op 04/09/2023 een strafonderbreking in afwachting van de plaatsing van een enkelband op 15/09/2023. Uw verzet werd onontvankelijk verklaard op 29/09/2023 en u kreeg een voorwaardelijke invrijheidstelling op 02/10/2023.

Op 28/05/2024 werd u opnieuw gearresteerd nadat uw toenmalige vriendin S. V. zich had aangeboden bij de politie ingevolge feiten van intrafamiliaal geweld. Ze was bang van u en voelde zich niet meer veilig thuis omdat u in het bezit was van een vuurwapen dat u steeds bij u zou dragen. Zij verklaarde ook dat u regelmatig drugs zou dealen in de regio. In het vonnis van 14/08/2024 werd een incriminatieperiode weerhouden tussen 31 januari 2024 en 29 mei 2024. "Tijdens de huiszoeking werd onder de matras aan de zijde waar beklagde (u) slaapt, een handvuurwapen gevonden. Op het wapen zat een lader met vier

patronen. In de bergruimte naast de keuken werden nog 2 munitiedozen met in totaal 76 patronen gevonden. Wanneer beklaagde (u) met zijn elektrische step thuis aankwam, werd hij (u) gearresteerd. Hij (u) was in het bezit van 260 euro, 5 zakjes cocaïne, een zakje hasj en 2 zakjes cannabis. Hij (u) verklaarde drugs te gebruiken maar niet verslaafd te zijn. Hij (u) deed beroep op zijn zwijgrecht wat betreft het gevonden vuurwapen. In de gsm van beklaagde (u) werden berichten gevonden die wijzen op handel in drugs. Op de zitting gaf beklaagde (u) al de hem ten laste gelegde feiten toe. Hij (u) verkocht drugs om een centje bij te verdienen, het wapen heeft hij (u) in zijn (uw) bezit voor zijn (uw) veiligheid.”

Gelet op de ernst en het herhaald karakter van de feiten ging de rechtbank niet in op de vraag van uw advocaat om u een straf met uitstel gekoppeld aan probatievoorwaarden op te leggen. Daarenboven stelde uw verdediging een drugsbegeleiding voor, maar verklaarde u geen probleem met drugs meer te ondervinden. Om dezelfde reden achtte de rechtbank een werkstraf evenmin een correcte bestraffing. Om u duidelijk te maken dat de bewezen verklaarde feiten niet kunnen worden getolereerd in de samenleving en om u ertoe aan te zetten zich hiervan in de toekomst te onthouden, werd u een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 8.000 euro opgelegd, waarvan 7.200 euro met 3 jaar uitstel. Tevens werden uw Iphone, de aangetroffen drugs, uw wapen en munitie en een vermogensvoordeel van 260 euro verbeurd verklaard.

Omdat uw gevangenisstraf minder dan 3 jaar bedroeg, kwam u onmiddellijk na de uitspraak op vrije voeten. Op 09/09/2024 diende u zich aan te bieden op de gevangenis van Antwerpen om uw definitief geworden vonnis van de Correctionele rechtbank van Nijvel uit te voeren. U mocht dezelfde avond naar huis terugkeren in strafonderbreking en daags nadien werd de tenuitvoerlegging van deze straf zelfs ingetrokken.

Op 05/11/2024 bood u zich aan in de gevangenis van Turnhout om uw vonnis van 14/08/2024 ten uitvoer te brengen. U kon terug van een strafonderbreking genieten tot u op 23 november 2024 alweer op heterdaad betrapt werd op het dealen van cocaïne, waardoor u opnieuw achter de tralies belandde. We lezen in het definitief geworden vonnis van 06/02/2025: “Na het opmerken van een schijnbare drugstransactie, gaat de politie over tot controle van de vermoedelijke koper. Deze is in bezit van 5 gebruikshoeveelheden crack en bevestigt voor 100 euro crack te hebben aangekocht bij beklaagde (u).

Hij heeft de voorbije week reeds een 3-tal keren via een zekere “B.” crack besteld. Bij fouille is beklaagde (u) in het bezit van 10 gebruikshoeveelheden crack (identiek als aangetroffen bij de vermoedelijke koper), 0,62 gram cannabis, 0,48 gram heroïne, evenals 240 euro cash gelden en een Iphone. Bij een eerste uitlezing van de GSM treft men enkele druggerelateerde beelden aan. Beklaagde (u) beroept zich op zijn zwijgrecht en ontkende drugs te verkopen. De feiten werden op de zitting door beklaagde bij monde van zijn raadsman niet betwist.” Uw advocaat verzocht in hoofddoel om een probatie-uitstel en ondergeschikt om een autonome werkstraf, maar de rechtbank ging hier niet op in, mede gelet op het feit dat u zich in staat van bijzondere herhaling bevindt. U kreeg een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden opgelegd en een geldboete van 8.000 euro. De drugs, de gelden, de elektrische step, de Iphone en de simkaart werden verbeurd verklaard.

De gevangenisdirectie kende u niettemin op 18/03/2025 verlengd penitentiair verlof toe, hetgeen zij herriep op 28/03/2025. U besloot echter niet terug te keren naar de strafinrichting waardoor u sedert 01/04/2025 geseind staat als ontvlucht. Uw strafeinde was voorzien op 01/03/2027.

De door u gepleegde feiten zijn ernstig. U verkocht drugs en hield daarbij enkel het eigen gemakkelijk geldgewin voor ogen en u stond niet stil bij de negatieve gevolgen van verspreiding van drugs in de samenleving. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. De feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM,

arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Daarenboven zorgen het bezit en de dracht van wapens voor een verhoging van de onveiligheid in onze samenleving. Door het bezit neemt de kans toe dat deze wapens te pas en te onpas gebruikt worden voor de beslechting van conflicten. Wapens kunnen grote schade aan andere personen veroorzaken, eventueel zelfs met dodelijke afloop.

Niettegenstaande uw eerdere veroordelingen wegens verboden wapendracht en drughandel, trok u hieruit geen enkele lessen en zette u uw crimineel gedrag verder. Gezien het lucratief karakter van de drughandel, uw kennelijke ingesteldheid en uw eigen druggebruik alsook het gegeven dat u zich thans onttrokken hebt aan uw strafuitvoering bestaat er ernstig gevaar voor recidive, zodat de beëindiging van uw verblijf een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en de volksgezondheid en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Vooreerst kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat verweerder enkel zou hebben verwezen naar de strafbare feiten en de correctionele veroordelingen om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een opsomming heeft gemaakt van de strafbare feiten die door verzoeker werden gepleegd en de correctionele en/of politionele veroordelingen die daarop volgden. Echter heeft verweerder zich niet tot deze opsomming beperkt maar heeft hij ook uiteengezet welke elementen uit het persoonlijk gedrag van verzoeker erop wijzen dat hij daadwerkelijk een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Verweerder heeft gewezen op de ernst van de gepleegde feiten en op het herhaald karakter ervan. Zo werd verzoeker in wettelijke staat van bijzondere herhaling gesteld aangezien hij zich meermaals schuldig heeft gemaakt aan verboden wapendracht en aan de verhandeling van verdovende middelen. Verweerder heeft er rekening mee gehouden dat de correctionele rechter niet is ingegaan op de vraag van verzoekers advocaat om strafuitstel gekoppeld aan probatievoorwaarden toe te staan en dat verzoekers advocaat een drugsbegeleidingstraject heeft voorgesteld doch dat verzoeker zelf hieraan niet wenste deel te nemen omdat hij geen probleem met drugs zou hebben. Daarnaast heeft verzoeker drugs verkocht en hierbij enkel rekening gehouden met het eigen gemakkelijk geldgewin zonder stil te staan bij de negatieve gevolgen van de verspreiding van drugs in de samenleving. Ook het bezit en de dracht van wapens zorgt voor een verhoging van de onveiligheid in de samenleving. Verweerder benadrukt dat verzoeker uit zijn eerdere veroordelingen geen lessen heeft getrokken en zijn crimineel gedrag is blijven verderzetten. Hij concludeert dat gezien het lucratief karakter van de drugshandel, gezien het eigen druggebruik van verzoeker en het gegeven dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing voortvluchtig was, er een ernstig gevaar bestaat voor recidive. Verweerder stelt dan ook op goede gronden dat de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde, van de volksgezondheid en ter preventie van het plegen van nieuwe strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog niet in om de pertinente vaststellingen van verweerder te weerleggen. Door erop te wijzen dat hij “slechts” tot gevangenisstraffen van zes maanden en van één jaar werd veroordeeld, laat verzoeker eerder blijken de feiten te willen minimaliseren zonder dat hij hiermee afbreuk kan doen aan de ernst van het gevaar dat hij wel degelijk voor de openbare orde vormt. Het feit dat verzoeker nooit een tuchtstraf kreeg en in de gevangenis ook heeft gewerkt, laat hierover niet anders denken. Voorts kan er evenmin rekening worden gehouden met de bewering van verzoeker dat hij zich in de loop van september 2025 spontaan heeft aangeboden in de gevangenis van Antwerpen nadat hij had vernomen dat hij geseind stond. De bestreden beslissing dateert immers van 1 juli 2025. Het feit dat verzoeker zich na het nemen van de bestreden beslissing heeft aangeboden in de gevangenis, neemt niet weg dat hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk geseind stond als zijnde voortvluchtig. Het betoog van verzoeker dat hij absoluut niet als vluchtgevaarlijk of als een recidivist kan worden beschouwd, is dan ook weinig ernstig.

Waar verzoeker bekritiseert dat er niet wordt verwezen naar enig verslag van de gevangenisdirecteur of van een psychiater en aldus niet zou bewezen zijn dat hij antisociale gedragsstoornissen of psychopathische trekken zou vertonen, kan niet worden ingezien welk belang verzoeker bij deze kritiek kan laten gelden. In de bestreden beslissing wordt immers nergens beweerd dat verzoeker dergelijke trekken zou vertonen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een onderzoek heeft gevoerd naar en heeft gemotiveerd over het gedrag van verzoeker en de vraag of dit gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan en de

Raad ziet ook niet in waarom verweerder in dit verband zou moeten verwijzen naar verslagen van de gevangenisdirecteur of van een psychiater wanneer uit het onderzoek dat verweerder zelf reeds heeft gevoerd afdoende blijkt dat verzoeker wegens zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde vormt.

Nu de beoordeling dat verzoeker daadwerkelijk een gevaar voor de openbare orde vormt, niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig is en er redenen van openbare orde aanwezig zijn die verantwoorden dat zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet wordt beëindigd, valt niet in te zien op welke wijze artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn geschonden zou zijn.

De middelen zijn dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN